

NEGARA-N LACRIMI CREȘTE...

Recviem întru neuitarea tragediei poporului evreu
din anii celui de-al doilea război canibal

S-au nivelat colinele,
Negara-n lacrimi crește
Și azi răzbat suspinele
În bocet, evreiește!

E neagră văgăuna,
E iarnă-n toi de vară...
Mânați au fost cu turma
Nevinovați – să moară!

Bătrâni, copii și mame
Sub gloanțele fasciste...
Au fost scrânteli infame:
Evrei să nu existe!

Cu țipătul din urmă,
Cu doru-n piept – sublimul,
Ei în potop de lacrimi,
Chemau Ierusalimul!

Dar neagră-i mântuirea...
Cenuși în vânt orbit;
De plânge Omenirea
Poporul lui David...

Război... Și-o tragedie
Renaște-n noi mereu –
Însângerat – învie
Poporul drag EVREU!

MASACRAREA

Mânați în cârduri anonime
Ca vitele spre abatoare –
Evrei în tragică mulțime
Cu steaua fără de scăpare

Soarele-n cer se-ntunecase,
Ce crunt mușca glonteale urii!
Râpele morții se căscase –
Zidul Durerii se-nălțase
Spre vârful-n groază al pădurii...

Și-unul de-al nostru, trădătorul,
Trăgea-n evrei fără de milă...
Moișe, Maisea – tot poporul
Cădea ca florile-n mocirlă!

În preajmă – arbori în cutremur,
Înspăimântați și ei de frică –

O nebunie fără seamăn
Cosea evreii, inamică!

Ce cruntă-n groază decimare
Când îți vezi moartea cum îți taie
Copii și frați, fără de cruțare,
Cum mușcă-a gloanțelor văpaie...

Hei, moarte, cine te-nțelege?
Pe-oricine-at fi – îi cauți groapa
La mii de evrei, fără-a alege
Tu le-ai închis pe veci pleoapa!

Și-atunci pe cer se stinge luna
Și-i vână cerul hăt, departe,
Doar ea, scrâșnea din dinți, nebuna,
Evreii împingând la moarte!

Și plânge cerul ud de stele,
E-n lacrimi Steaua lui David...
Moarte-s și bestiile-acele
Și-i mort acel război cumplit...

Nici Nostradamus, iscusitul,
De mari schimbări prevestitor
Nu bănuia cataclismul
Negru-al evreilor popor!

Ucisă-n limba Idiș, vatra,
Și Moise și Maisea-s morți,
Strivite-s două flori sub piatra
Unui prăpăd de negre nopți!

Memoria e doar durere,
Geme pământul de tristeți
Dar sunt pe-un drum al *Îvierii*
Evreii noii dimineți!